

Arrest

nr. 288 732 van 9 mei 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. D'HAENE
Warandestraat 66
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 14 december 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 november 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 december 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 februari 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 20 november 2020 toe op het Belgische grondgebied op basis van zijn Gambiaans paspoort en een Italiaanse verblijfskaart (*Permesso di soggiorno*).

1.2. Verzoeker bood zich op 27 november 2020 te Oud-Turnhout aan om informatie in te winnen over wettelijke samenwoning met zijn Nederlandse partner.

1.3. De gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Oud-Turnhout stelde op 4 december 2020 een aankomstverklaring op (bijlage 3) die geldig was tot 27 januari 2021.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 15 februari 2021 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.5. Verzoeker legde op 23 februari 2021 een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.6. Het parket verstrekke een negatief advies en de ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde de registratie van de wettelijke samenwoning.

1.7. Verzoeker diende op 13 mei 2022 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Nederlandse echtgenote

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 10 november 2022 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 15 november 2022 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.05.2022 werd ingediend door:

Naam: S.(…)

Voorna(a)m(en): M.(…)

Nationaliteit: Gambia

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Identificatienummer in het Rijksregister: (…)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (…)

om de volgende reden geweigerd:3

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene deed een aanvraag als familielid van de Nederlandse staatsburger D.(…), P.(…) ((…)) in toepassing van art. 40bis van de wet van 15.12.1980.

Ter staving van de aanvraag werd o.a. een akte van inschrijving van een buitenlandse akte uit Nederland voorgelegd. Uit de akte blijkt dat betrokkene in Gambia met de Nederlandse is gehuwd op 31.01.2021.

Artikel 44 van het KB van 08.10.1981 bepaalt het volgende: ‘De familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie zij zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantsschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen doormiddel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd Verder bepaalt artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht het volgende: Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht. ’

Buitenlandse authentieke akten worden in principe in België erkend zonder dat er een beroep moet worden gedaan op enige procedure (art. 27 WIPR). Art. 27 §1 W.I.P.R. schrijft voor dat men op de eerste plaats dient te onderzoeken of de authentieke akte voldoet aan de wettelijke vereisten die gelden in het land waar de akte is opgesteld.

Art. 21 W.I.P.R. bepaalt dat de toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht geweigerd wordt voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlandse recht zou meebrengen. Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.

Wat de huwelijks toestemming betreft, werd bij art. 12 van de Wet van 4 mei 1999 een artikel 146bis B.W. ingevoegd, dat een materiële IPR-norm inhoudt ten aanzien van huwelijken waarbij een vreemdeling betrokken is.

Art. 146bis B.W. bepaalt: "Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemming tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens een van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde".

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het erin hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgische rechtsbestel en een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 WIPR). Hierbij moet a priori worden nagegaan of de partijen een duurzame levensgemeenschap beogen. Ontbreekt bij één van de echtgenoten de intentie om duurzaam met de andere samen te leven, dan kan tot een schijnhuwelijk worden besloten wanneer het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel samenhangt met andere motieven. Het gebruik van de term "enkel" in art. 146bis B.W. wijst op een exclusiviteit die niet slaat op de motieven voor het aangaan van een schijnhuwelijk, maar die de uitsluiting van de intentie om een duurzame levensgemeenschap te vormen beklemt.

Wij wensen de rechtsgeldigheid van dit huwelijk te betwisten op basis van artikel 27 W.I.P.R. in combinatie met art. 21 W.I.P.R. (openbare orde vereiste) en art. 18 W.I.P.R. (wetsontduiking).

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene zich op 23.02.2021 een aanvraag tot wettelijke samenwoning heeft ingediend met mevrouw D.(...) P.(...). Het is redelijk te stellen dat om een wettelijke samenwoning af te sluiten, beide personen, om een wettelijke samenwoning te kunnen afsluiten, een bewijs van ongehuwde staat konden voorleggen om dit te bekomen.

Onafgezien daarvan werd het afsluiten van de wettelijke samenwoning geweigerd omdat volgens het inschatten van het parket de wettelijke samenwoning niet gericht was op het hebben van een duurzame levensgemeenschap. Dat werd o.a. gebaseerd op volgende motieven: (zie advies parket van 18 mei 2021)

- Het verblijfsvoordeel voor mijnheer
- Het leeftijdsverschil tussen mijnheer en mevrouw in combinatie met de culturele achtergrond van mijnheer en het feit dat het zeer ongebruikelijk is een oudere vrouw te huwen. Bovendien bleek mijnheer ook nog een kinderwens te hebben, terwijl het redelijk is te stellen dat dat voor mevrouw in 2021 eerder laat was om nog kinderen te krijgen.
- Vreemd relatieverloop
- Wederzijdse onwetendheden over elkaars persoonlijk leven
- Culturele tradities niet gerespecteerd
- België-route
- Vaststellingen buurtonderzoek en woonstcontrole: meneer en mevrouw werden aangetroffen tijdens een onaangekondigde samenwoningcontrole op het adres van inschrijving van mevrouw. Ze zouden beiden boven slapen, maar in de logeerkamer op de verdieping eronder wordt de kledij van meneer aangetroffen in een kast en op het bed, alsook allerlei persoonlijke spullen van meneer op de tafel. De zaakvoerder van de handelszaak die op hetzelfde adres gevestigd is, bevestigt dat meneer en mevrouw er wonen. Hij vroeg recent aan mevrouw of ze een relatie had met meneer en mevrouw antwoordde toen ontkennend. Op basis van deze verklaring en de vaststellingen in de woning zijn er dus twijfels of betrokkene als koppel samenwonen.

Wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de gehele situatie is dat de mensen in het kader van het onderzoek wettelijke samenwoning kennelijk verklaarden dat de familie van mijnheer in Gambia een traditioneel huwelijk voor mijnheer en mevrouw in Gambia hebben afgesloten en zij zelf in België een kleine ceremonie hebben gehouden. Echter heden hebben zij dit huwelijk laten overschrijven in Nederland en dit dus als een burgerlijk huwelijk 'verkocht' in Nederland en dan ook bij de Belgisch gemeente Oud-Turnhout. Dat gaat natuurlijk niet samen.

Het minste wat betrokkenen hadden kunnen doen was de originele huwelijksakte uit Gambia voorleggen. Elke administratieve overheid is gerechtigd om bij het toetsen van de IPR niet alleen de echtheid van de buitenlandse huwelijksakte te onderzoeken maar ook de rechtsgeldigheid ervan door deze te onderwerpen aan een inhoudelijke controle, de zgn. conflictenrechtelijke controle. Buitenlandse akten moeten beantwoorden aan de vereisten van het recht aangewezen door het Belgische conflictenrecht, d.i. het WIPR. Daarnaast moet ook worden nagegaan of er geen sprake is van wetsontduiking of onverenigbaarheid met de openbare orde. De gemachtigde kan dan desgevallend met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR weigeren een buitenlandse akte te erkennen wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven. (Arr. RW, nr. 189065, 28/06/2017: "Hef gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er geen beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM").

Gelet op al het voorgaande weigert de dienst Vreemdelingenzaken aldus het voornoemde huwelijk te erkennen in België. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de voorwaarden voor het bekomen van het verblijfsrecht op basis van art. 40bis. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het Al dient te worden ingetrokken. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker zet hierbij het volgende uiteen:

"2.1. eerste middel: schending van artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet

1. - Verzoeker benadrukt dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden voor het bekomen van een verblijfsrecht op basis van art. 40 bis Vreemdelingenwet.

2. - De partner van verzoeker, mevrouw P.(...) D.(...), heeft de Nederlandse nationaliteit. Nadat verzoeker en mevrouw D.(...) getrouwd waren in Gambia, hebben ze die originele en gelegaliseerde huwelijksakte (stuk 2) voorgelegd aan de Nederlandse autoriteiten. Die hebben geoordeeld dat het om een geldig wettelijk huwelijk ging en hebben na voorlegging van de originele Gambiaanse huwelijksakte dat buitenlandse huwelijk erkend.

3. - Verzoeker verwijst naar:

- de brief van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 's Gravenhage (Den Haag) van 15 maart 2022 waarin gevraagd om onder meer de originele Gambiaanse huwelijksakte voor te leggen (stuk 3)

- de akte van inschrijving van de buitenlandse (Gambiaanse huwelijks-) akte van 23 maart 2022 (stuk 4)

- de mail van mevrouw D.(...) aan de gemeente Oud-Tumhout van 30 april 2022 (stuk 5) met de vraag om de Nederlandse akte te erkennen

4. - Het is uiteraard een bevoegdheid van de ambtenaar van de burgerlijke stand (ABS) van de gemeente Oud-Tumhout waarin verzoeker en zijn echtgenote verblijven om een buitenlandse huwelijksakte te erkennen én dit op basis van de artikelen 68 en 69 (oud) B.W. Daarbij wordt uiteraard een toetsing gemaakt van de art. 18, 21 en 27 Wetboek I.P.R. In artikel 69 (oud) B.W. wordt uitdrukkelijk verwezen naar artikel 27 Wetboek I.P.R.

5. - Het behoort niet toe aan de DVZ om een beslissing van de ABS van Oud-Tumhout in twijfel te trekken en te bekritisieren én de DVZ schendt dit artikel door de burgerlijke staat (gehuwd) van verzoeker te negeren. Volledigheidshalve merkt verzoeker ook op dat de DVZ na de aanvraag gezinshereniging nooit de originele huwelijksakte heeft opgevraagd en evenmin aan verzoeker bijkomende documenten heeft gevraagd en/of gemeld heeft dat het dossier niet volledig was."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek. Verzoeker stelt hierbij het volgende:

"1.- In de bestreden beslissing wordt ook verwezen naar artikel 146 bis B.W., waarbij wordt bepaald dat er geen huwelijk is, wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

2. - Verzoeker benadrukt dat het niet om een Belgisch huwelijk gaat, maar om de erkenning van een buitenlands huwelijk, waarbij hij de Gambiaanse nationaliteit heeft en zijn echtgenote de Nederlandse nationaliteit. Voor de vormwaarden van dat Gambiaanse huwelijk moest het recht van de Staat worden toegepast waar het huwelijk plaats vond: Gambia (art. 47 Wetboek I.P.R.). Voor de grondvoorwaarden moest het recht toegepast worden van het respectievelijke land waarvan de echtgenoten de nationaliteit hebben: Gambiaans en Nederlands recht (art. 46 Wetboek I.P.R.). Zowel volgens het Gambiaanse recht als het Nederlandse recht was het huwelijk dat op 31 januari 2021 werd gesloten een wettelijk en burgerlijk huwelijk én werd het om die reden ook erkend door Nederland. Aangezien de Nederlandse autoriteiten het huwelijk erkend hebben, was er ook voor de Belgische autoriteiten geen reden om de Nederlandse erkenningsakte (van het Gambiaanse huwelijk) - erkenning door een EU-land - niet te registreren.

3. - Verzoeker ontkent ook met klem en formeel dat hij met mevrouw D.(...) zou getrouwd zijn voor een eventueel verblijfsrechtelijk voordeel. Verzoeker heeft een geldig Italiaans verblijfsdocument (stuk 6)."

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

"1. - Verzoeker benadrukt dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat er geen schending is van artikel 8 E.V.R.M., omdat het samenwonen niet beschouwd wordt als een bewijs van gezinsleven.
2. - De DVZ negeert de eenvoudige vaststelling dat ze niet alleen samenwonen, maar ook samenwonen als een getrouwd koppel. De huwelijksband is erkend door zowel Nederland als België en het komt de DVZ niet toe om die huwelijksband te bekritisieren, laat staan te betwisten
3. - De DVZ schendt art. 8 E.V.R.M. door geen rekening te houden met de erkenning van het Gambiaanse huwelijk door de Nederlandse autoriteiten en door de ABS van de gemeente Oud- Turnhout.
4. - Verzoeker merkt overigens ook op dat hij en zijn echtgenote een kindje verwachtten, maar zijn echtgenote helaas een miskraam heeft gehad (stuk 7)."

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een kopie van de gelegaliseerde Gambiaanse huwelijksakte, een schrijven van de gemeente Den Haag van 15 maart 2022, een afschrift van de Nederlandse akte van inschrijving van een buitenlandse akte, die op 23 maart 2022 in 's Gravenhage werd opgesteld, een mailbericht van de partner van verzoeker aan het loket burgerzaken van de gemeente Oud-Turnhout, een kopie van de Italiaanse verblijfskaart van verzoeker en een getuigschrift van het AZ Turnhout van 7 maart 2022 (Verzoekschrift, bijlagen 2-7).

2.2. De door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.3. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 40bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende, in zoverre dit op zijn situatie kan worden betrokken:

"§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;
(...)"

2.4. In de bestreden beslissing wordt in wezen gesteld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis van de vreemdelingenwet omdat "het bewijs (...) aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen", zoals bedoeld in artikel 44, eerste lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), niet werd geleverd "door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie". Verzoeker dient dus in beginsel een gelegaliseerde authentieke huwelijksakte voor te leggen.

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van zijn aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) van 13 mei 2022 enkel een afschrift van de Nederlandse akte van inschrijving van een buitenlandse akte, die op 23 maart 2022 in 's Gravenhage werd opgesteld, samen met zijn Gambiaans paspoort, zijn Italiaanse verblijfskaart, het paspoort en de E-kaart van zijn partner had neergelegd.

2.6. Verzoeker zet in zijn middel uiteen dat zijn partner Nederlands staatsburger is, dat de Gambiaanse huwelijksakte eerder werd voorgelegd aan de ambtenaar van de burgerlijke stand in Nederland en dat hij in de gemeente Oud-Turnhout ook had verzocht om de Nederlandse akte over te schrijven. Volgens verzoeker komt het niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe om de burgerlijke staat van verzoeker te betwisten.

2.7. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat verzoeker evenwel niet weerlegt dat bij zijn huidige gezinsherenigingsaanvraag de gelegaliseerde Gambiaanse huwelijksakte nooit werd voorgelegd. Verzoeker voegt deze nochtans als bijlage bij zijn verzoekschrift (Verzoekschrift, bijlage 2), maar hij maakt niet aannemelijk dat hij dit document aan het bestuur had voorgelegd. In de bestreden beslissing wordt daarom terecht geopperd dat “(h)et minste wat betrokkenen hadden kunnen doen was de originele huwelijksakte uit Gambia voorleggen”.

Het betoog van verzoeker over zijn démarches in Nederland en bij het loket burgerzaken van de gemeente Oud-Turnhout doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij heeft verzuimd het bewijs van zijn huwelijksband, zoals voorgeschreven door artikel 40bis van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 44, eerste lid, van het vreemdelingenbesluit, voor te leggen. De afwezigheid van een deugdelijk bewijs van de huwelijksband conform voormelde bepalingen vormt het determinerend motief waarom het recht op verblijf van meer dan drie maanden *in casu* wordt geweigerd. Uit verzoekers betoog blijkt immers dat hij wel degelijk in de mogelijkheid verkeert om zijn huwelijksband te bewijzen op de wijze, zoals voorzien in artikel 44, eerste lid, van het vreemdelingenbesluit, zodat verzoeker geen belang heeft bij zijn kritiek tegen de overwegingen uit de bestreden beslissing betreffende “*de andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd*”, zoals bedoeld in artikel 44, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit. De voorwaarden om het “*cascadesysteem*”, zoals beschreven in de nota met opmerkingen van de verwerende partij, in werking te laten treden, zijn te dezen niet vervuld.

2.8. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de eventuele erkenning van een buitenlandse akte door een andere EU-lidstaat automatisch tot gevolg heeft dat de Belgische autoriteiten geen eigen onderzoek meer zouden mogen voeren, zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen aanstipt. Er dient immers te worden benadrukt dat de gemachtigde van de staatssecretaris, desgevallend, net zoals elke andere administratieve overheid, kan overgaan tot de (weigering van de) zogeheten *de plano*-erkenning van een buitenlandse authentieke akte in toepassing van artikel 27, §1, eerste lid, van het WIPR (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), *Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154). Los van de vraag of verzoeker aantoont dat het in het buitenland gesloten huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Oud-Turnhout zou zijn overgeschreven, werd in het kader van onderhavige procedure geen deugdelijk bewijs van de huwelijksband conform artikel 30 van het WIPR voorgelegd. Verzoeker toont trouwens niet aan waaruit zou blijken dat de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Oud-Turnhout in twijfel zou trekken of zou bekritisieren, zoals hij in zijn eerste middel betoogt.

2.9. Tenslotte wijst de Raad erop dat het in het kader van een aanvraagprocedure in de eerste plaats aan verzoeker zelf toekomt de nodige documenten neer te leggen om zijn hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie te bewijzen. Verzoeker kan niet redelijkerwijs verwachten dat de gemachtigde van de staatssecretaris hem zou uitnodigen de huwelijksakte voor te leggen. Uit het door verzoeker geschonden geachte artikel 40bis van de vreemdelingenwet vloeit immers geen verplichting voort om bij verzoeker bijkomende documenten op te vragen indien het dossier niet volledig is.

2.10. Waar verzoeker in zijn tweede middel kritiek levert op de beoordeling van zijn Gambiaanse huwelijk als een schijnhuwelijk, dient erop te worden gewezen dat hij kritiek uitoefent op overtollige motieven van de bestreden beslissing. Kritiek op een overtollig, niet pertinent, motief, kan geen reden vormen voor de nietigverklaring van de bestreden beslissing (RvS 24 oktober 2017, nr. 239.532). Ten overvloede dient erop te worden gewezen dat de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek in wezen tot doel heeft om “*met klem en formeel*” te ontkennen dat zijn huwelijk met zijn Nederlandse partner een schijnhuwelijk uitmaakt. De Raad heeft echter geen rechtsmacht om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Daargelaten de vraag of dit *in casu* dienstig is, gelet op verzoekers verzuim om de gelegaliseerde huwelijksakte neer te leggen, is de verwerende partij er met toepassing van de bepalingen van het WIPR toe overgegaan de ‘erkenning’ van een buitenlands huwelijk te weigeren op grond van artikel 21 van het WIPR met inachtneming van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek, dan ontstaat immers een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges, voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, is dit middel niet-onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Het komt de Raad niet toe om zich daarover uit te spreken (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626), waardoor het tweede middel niet-onontvankelijk is.

2.11. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153).

2.12. Met betrekking tot het bestaan van een effectief gezinsleven in België, wijst verzoeker op het gegeven dat hij samenwoont met zijn Nederlandse partner en dat zij gehuwd zijn. Zoals gezegd, is de beoordeling van het gezinsleven een feitenkwestie. Het feit dat verzoeker in België op hetzelfde adres verblijft als zijn partner, wordt niet betwist. Er kunnen evenwel vraagtekens worden geplaatst bij het beschermenswaardig karakter van dit gezinsleven, gelet op de vaststellingen die werden gedaan in het negatief advies van het parket van 18 mei 2021 die in de bestreden beslissing worden opgesomd. In de beslissing wordt gewezen op het verblijfsvoordeel voor verzoeker, op het leeftijdsverschil, op het relatieverloop en op het resultaat van het buurtonderzoek. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende overwogen: *“Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven. (Arr. RW, nr. 189065, 28/06/2017: “Hef gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er geen beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM”).”* Bovendien stipt de Raad aan dat de bestreden weigeringsbeslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel, waardoor verzoeker niet aantoont dat de beslissing zijn huidig gezinsleven onmogelijk maakt. Het staat verzoeker vrij een nieuwe aanvraag in te dienen waarbij een deugdelijk bewijs van zijn huwelijksband wordt aangeleverd indien hij een verblijfsrecht erkend zou willen zien dat gestoeld is op zijn recht op gezinsleven. Verzoeker levert thans geen bijkomende bewijzen aan van een effectief beleefd gezinsleven in België, behalve een document van het AZ Turnhout van 7 maart 2022 betreffende een spontane miskraam van zijn partner. Naast de vaststelling dat niet werd aangetoond dat dit stuk aan de gemachtigde van de staatssecretaris werd voorgelegd, ziet de Raad niet in op welke wijze dit stuk een bewijs zou vormen van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn partner.

2.13. Er werd geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

De drie aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN